

Ønske opfyldt, uden at man samtidig kommer til at give ogsaa Landkommunerne nogen Indtægt af Ejendomme, som ere beliggende i dem, men hvis Ejere ikke have Bolig i den paagældende Kommune. Det skulde meget glæde mig, om man kunde komme til at holde disse Spørgsmaal, som i Virkeligheden ere væsentlig forskellige, ude fra hinanden, saa meget mere som det sidst nævnte Spørgsmaal er af en mere kompliceret Beskaffenhed end det Nærings-spørgsmaal, som hidtil har været behandlet i Rigsdagen; men jeg føler mig ikke sikker paa, at det vil blive Tilfældet. Jeg vil kun ønske, at dersom Flertallet vedtager det subsidiære Forslag, det da maa kunne gaa op for det andet Ting, at disse to Spørgsmaal overhovedet og egentlig retfærdigvis burde holdes ude fra hinanden og løses paa forskellig Maade, og at de meget godt kunne løses ved forskellige Lejligheder. Men hvis det ikke skulde blive Tilfældet, vil Vedtagelsen af Forslaget altid være et Budskab fra det høje Landsting om, at man ingeniunde har tabt den Side af Sagen af Syne, og at man fastholder den samme Stilling dertil, som Landstinget hidtil har indtaget, naturligvis i alle Borgeres Interesse, men i en ikke uvæsentlig og ret fremtrædende Grad særlig af Hensyn til Kjøbenhavn og Købstæderne, da det meget ofte netop vil være der, at Trangen føles mest, idet der er flere Virksomheder etablerede i Købstæderne af Folk, der bo uden for Kommunen, end paa Landet. Imidlertid vil ogsaa den Bestemmelse, saaledes som Flertallet har foreslaaet den, give mange Landkommuner en ikke uvæsentlig Indtægt, hvilket jeg udtrykkelig ønsker at udtale, men jeg erkender, at Trangen er størst og vil, som Forholdene have udviklet sig, ogsaa i den nærmeste Fremtid være størst i Købstæderne, hvorfra Klagerne jo ogsaa lyde stærkest. Jeg vil altsaa anbefale det høje Ting at foretrække Flertallets subsidiære Forslag for dets principale Forslag, i Haab om, at der dog maaske ad den Vej kan vise sig en Mulighed for at faa det mangeaarige Ønske opfyldt.

Jeg tror nu at have omtalt dels de Ændringsforslag, der ere stillede af Mindretallet, og dels dem, hele Udvalget har været enigt om, og som jeg raader Tinget til ved den forestaaende Afstemning at vedtage, ligesom ogsaa de af Flertallet stillede Forslag, som jeg kun har omtalt indirekte ved at omtale de af Mindretallet i Mod-sætning dertil stillede Forslag.

Holger Petersen: Naar jeg tager Ordet i denne Sag, er det for at henlede Opmærksomheden paa Lovforslagets § 20, der synes mig at være noget uheldig, og som sikkert vil vække Misfornøjelse i Handelsstanden. Jeg sigter til den Bestemmelse i § 20, at Konkurs- og Dødsboer kunne drive Forretning i 6 Maaneder, enten i en Boet tilhørende Ejendom eller i en lejet Butik, ja endogsaa i et længere Tidsrum, naar Øvrigheden giver Tilladelse dertil. Naar der er et Dødsbo, hvor der sidder en stakkels Enke, der maaske ejer Ejendommen og gerne vil af med Forretningen, kan jeg i høj Grad sympatisere med, at hun faar Lov til at drive Forretningen som sædvanligt og tilføre den ny Varer. Anderledes stiller det sig med Konkursboer, hvor Tilførelsen af ny Varer er til stor Skade for den stedlige Handel og kun til Gavn og Glæde for udenlandske og indenlandske Kreditorer, der maaske derved opnaa en større Dividende. Sø- og Handelsretten her i Kjøbenhavn har i mange Aar, naar den giver Tilladelse til, at et Konkursbo udsælges fra Butik, forbudt, at der maa tilføres ny Varer. Det er naturligt, at det Varelager, der nu en Gang er til Stede ved Konkursens Begyndelse, realiseres paa bedst mulig Maade, og finder man, at det sælges bedst fra aaben Bod, ser jeg ikke, at der er noget til Hinder derfor; men noget andet er det at tilføre et ulimiteret Kvantum ny Varer, det skader absolut de omkringboende handlende. Jeg vil eventuelt tillade mig at stille Forslag derom ved tredje Behandling.

Jeg beklager meget, at Udvalget ikke har fundet sig foranlediget til at forhøje den Afgift, der svares af handelsrejsende, der rejse for udenlandske Huse. Forslaget udviser ganske vist en Forhøjelse fra den nugældende Lov, fra 160 til 200 Kr. for det første Hus og fra 80 til 100 Kr. for de følgende; men da den gældende Lov er fra 1839, forekommer det mig, at der vilde være god Grund til at sætte denne Afgift op til det samme som i Sverige og Norge, nemlig 100 Kr. pr. Kalendermaan. Jeg tror ikke, at det vilde skade noget. Man kunde ogsaa gaa en anden Vej og sætte en lavere Afgift for danske handelsrejsende, der rejse for udenlandske Huse, det vilde være at give dem et Fortrin, og maaske bidrage til, at unge Handelsmænd lettere vilde faa Ansættelse i Udlandet. — Jeg vil samtidig benytte Lejligheden til at henlede den højtærede Ministers Opmærk-